

Uddeling af Statens Midler til Kommunerne, ſelv om den var betinget af lige Bidrag fra Kommunerne. Jeg tror altsaa, at det ærede Medlem hverken kan vurdere Indrømmelſen ret høit fra ſit og ſit Partis Standpunkt eller har kunnet gjøre ſig nogen Illuſion om, paa hvilken Maade Forſlaget vilde blive modtaget fra den anden Side. — Den ærede Ordſfører mente, at diſſe 1,840,000 Kr. til Udførelſe af Arbejder dog ikke vilde forſlaa ſaa overmaade meget, og at man fra hans Modſtanderes Side laagde altfor ſtor Betydning i den Støtte for Arbejderne, ſom det kunde være, at diſſe Foretagender bleve udførte. Jeg maa dog gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at han ganſke viſt har Ret i, at 1,840,000 Kr. kun er 1,840,000 Kr., det er fuldstændig ſandt, men det er ogſaa lige ſaa ſandt, at diſſe 1,840,000 Kr. jo netop i det Væſentlige, for den allerſtørſte Del, vilde komme til Anvendelſe netop paa det Sted eller paa de Steder, hvor der trænges dertil, hvorimod det ærede Medlems og hans Bennerſ Million vilde blive ſtrøet ud over Landet i det Hele uden noget ſom helſt Henſyn til, om der var Trang til Stede eller ikke, om der var Arbejde eller ikke Arbejde. Det er den ſtore og mærkelige Forſtjel, der er. Derjom det ærede Medlem vilde regne ud, hvor Meget hans 25 Dre eller Forſlagets 35 Dre bliver til paa denne ſtore Arbejdsplads, og ſammenlignede det med Omfanget af det Arbejde, der vilde komme til at blive udført her, ſaa vil den ærede Ordſfører ſe, at der er en meget betydelig Forſtjel paa den Hjelpt, der vilde blive raſt efter hans Forſlag, og den, der vilde blive raſt gennem Regjeringens Forſlag. — Da jeg i Gaar beſvarede den ærede Ordſførers Udtalelſe om, at man ikke kunde være beroliget ved at lade Regjeringen udføre diſſe Arbejder, naar der ikke var nogen ſærlig Garanti for, at Arbejdet blev givet til Udførelſe upartiſt, indſtrænkede jeg mig til at ſvare, hvad jeg anſaa for fuldkommen tilſtrækkeligt, at det eneſte Henſyn, man vilde tage, var, at Arbejdet ſaa vidt muligt blev udført af danſke Arbejdere. Da den ærede Ordſfører kom tilbage til Sagen i Dag, maa jeg antage, at han har overhørt, at jeg udtrykkelig betonedede, at dette var det eneſte Henſyn, Regjeringen vilde tage. Det er allerede bemærket af den ærede Taler, at mængfoldige af diſſe Arbejder vilde blive udførte paa anden Maade, end umiddelbart ved Regjeringens Foranſtaltning, og at altsaa Regjeringen paa ingen Maade, ſelv om den kunde det, vilde indlade ſig paa at underſøge hver enkelt Arbejders Forhold og Partiſtilling, ſom ſøgte Andel i Arbejdet;

Regjeringen vilde ſaaledes ikke have nogen Indflydende derpaa, for ſaa vidt Arbejdet blev udført paa ſtore Fabrikker eller paa Holmen. Jeg har ved hele Forhandlingen af denne Sag kun holdt mig til den Kjendsgjerning, at der er Arbejdsløshed, og at der er Arbejdsløshed i ſtore Omfang end i de almindelige Vintermaaneder, uden at jeg har indladt mig paa, hvad der har været den nærmere eller fjernere Anledning til, at Arbejdsløsheden er ſaa meget ſtore nu. Jeg ſtal heller ikke lade mig friſte ved de Udtalelſer, der har fundet Sted om Strikken og Lock out'en osv. til at indlade mig nærmere derpaa. Det er Noget, jeg betragter ſom mig fuldstændig uvedkommende. Jeg holder mig alene til den Kjendsgjerning, at Arbejdsløsheden er der, og det er efter min Mening lidet forſvarligt, at man ikke vil gaa ind paa Foranſtaltninger til at formindſke den og derigjennem lindre Nøden. Men jeg faſtholder ganſke viſt dette, at det, ſom det forſt og fremmeſt kommer an paa, er at række Arbejde til de Arbejdsløſe. At der ved Siden deraf kan være Trang til ligefrem Underſtøttelſe af Individierne, benægter jeg ikke. Men jeg faſtholder ganſke beſtemt, at det, ſom det forſt og fremmeſt kommer an paa, det, ſom der forſt og fremmeſt maa ſørges for, er at forſtaffe Arbejde til de Arbejdsløſe. Man ſkylder Staten og Samfundet, at Pengene anvendes paa en frugtbringende Maade, ſaa vidt det er muligt, og man ſkylder de Individier, man vil hjælpe, at man ikke byder dem umiddelbar Hjelpt, naar der er en Mulighed for at byde dem Arbejde. Den ærede Ordſfører har ſelvſjølgeſt fuldstændig Ret i, at der ikke paahviler Kommunerne nogen juridisk Forpligtelſe ligeoverfor de Trængende ud over den egentlige Fattigforſørgelſe, men den ærede Ordſfører erkjendte jo ſelv, at der ogſaa var en moralsk Forpligtelſe til Stede for Kommunerne, idet han ſagde, at enhver retſindig Kommune — ſaaledes forſtod jeg ham — ikke vilde tilſidesætte det Henſyn, den ſkyldte de Trængende, der uden egen Skyld vare blevne Trængende, ſaa at den ikke bragte dem ind under Trykſet af offentlig Fattigforſørgelſe, naar det kunde undgaaſ. Jeg antager altsaa, at den ærede Ordſfører vil være enig med mig i, at naar en Kommune overhovedet har Midler dertil, og end mere, naar man byder den et billigt Middel dertil, da vil den ikke under ſaadanne Forhold ſom de nærværende, naar der virkelig er Arbejdsløshed og Trang til Stede, undlade, ſkjøndt den ikke er juridisk forpligtet dertil, at ſtøtte de Fattiges Kaſſe eller yde Hjelpt paa anden Maade, uden at